

Sygn. akt II C 154/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny w składzie:

Przewodnicząca : SSR A. G.

Protokolant : starszy sekretarz sądowy E. T.

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2017 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

z powództwa Miasta Ł. – Zarządu Lokali Miejskich

przeciwko F. S.

o zapłatę kwoty 16.904,50 zł

na skutek sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 5 stycznia 2016 r. wydanego przez referendarza sądowego w sprawie o sygn. akt II Nc 1939/15 w zakresie punktu I w części, w jakiej dotyczy pozwanego F. S.

1. zasądza od F. S. na rzecz Miasta Ł. – Zarządu Lokali Miejskich kwotę 9.798,01 zł (dziewięć tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt osiem złotych jeden grosz) z ustawowymi odsetkami od dnia 23 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, przy czym obowiązek zapłaty tej kwoty obciąża pozwanego solidarnie z J. S., którego obowiązek zapłaty wynika z prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w dniu 5 stycznia 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt II Nc 1939/15 przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi;
2. oddała powództwo w stosunku do pozwanego F. S. w pozostałym zakresie;
3. zasądza od F. S. na rzecz Miasta Ł. – Zarządu Lokali Miejskich kwotę 874 zł (osiemset siedemdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, przy czym obowiązek zapłaty tej kwoty obciąża pozwanego solidarnie z J. S., którego obowiązek zapłaty wynika z prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w dniu 5 stycznia 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt II Nc 1939/15 przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

Sygn. akt II C 154/17

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 23 grudnia 2015 roku skierowanym przeciwko J. S. i F. S., Gmina Ł. – Administracja Zasobów Komunalnych Ł. w Ł. reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwoty 16.904,50 zł, na którą składa się: należność główna w wysokości 13.226,98 zł za okres od 1 marca 2010 roku do 30 listopada 2015 roku oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 3.688,52 zł za okres od 11 marca 2010 roku do 30 listopada 2015 roku oraz o zasądzenie od pozwanego J. S. na rzecz powoda kwoty 7.496,75 zł, na którą składa się należność główna w kwocie 3 725,14 zł za okres od 11 sierpnia 2005 roku do 28 lutego 2010 roku oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 3771,61 zł za okres od 11 sierpnia 2005 roku do 30 listopada 2015 roku. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż pozwani zajmują bez tytułu prawnego lokal mieszkalny numer (...) położony w Ł. przy ulicy (...). Pozwany J. S. był najemcą przedmiotowego lokalu, jednak z uwagi na

zaniechanie ponoszenia opłat za lokal umowa najmu została skutecznie wypowiedziana. Pozwani wezwani do zapłaty, nie uregulowali dobrowolnie należności.

(pozew k. 2-5)

W dniu 5 stycznia 2016 roku Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zasądzając solidarnie od pozwanych J. S. i F. S. na rzecz powoda kwotę 16.904,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz od pozwanego J. S. na rzecz powoda kwotę 7.496,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami do dnia 23 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty. Sąd orzekł również o kosztach postępowania.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 23)

Odpis nakazu zapłaty przesłano dla pozwanych na adres lokalu tj. (...), ul. (...). Przesyłki doręczono przez podwójne ich awizowanie, ze skutkiem doręczenia na dzień 28 lutego 2016 roku.

Zarządzeniem stwierdzono prawomocność nakazu zapłaty z dnia 5 stycznia 2016 roku od dnia 12 lutego 2016 roku.

(awizowane przesyłki k. 26-27, zarządzenie k. 23)

Wydany tytuł wykonawczy został doręczony wierzycielowi w dniu 18 kwietnia 2016 roku.

(adnotacja na oryginale nakazu k. 23, dowód doręczenia tytułu k. 30)

W dniu 20 grudnia 2016 roku pozwany F. S. wniósł o uchylenie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności oraz uznanie nakazu zapłaty za nieprawidłowo doręczony. Pozwany F. S. wskazał, iż od 6 października 2015 roku zmienił adres zamieszkania i zameldowania. Od tego dnia pozwany przebywa pod adresem (...) w Ł.. Zanegował skuteczne doręczenie mu odpisu nakazu zapłaty. Wskazał, iż informację o toczącym się postępowaniu uzyskał do komornika sądowego prowadzącego egzekucję na podstawie tego nakazu zapłaty.

(pismo procesowe k. 33 -34)

Zarządzeniem z dnia 30 grudnia 2016 r. uchylono na podstawie art. 359 § 1 k.p.c. w zw. z art. 362 k.p.c. zarządzenie z dnia 28 stycznia 2016 r. o uznaniu przesyłki zawierającej odpis nakazu zapłaty z dnia 5 stycznia 2016 r. za prawidłowo doręczoną pozwanemu F. S., a nadto uchylono zarządzenie o stwierdzeniu prawomocności nakazu zapłaty w stosunku do pozwanego F. S. i zarządzono doręczenie pozwanemu odpisu nakazu zapłaty z dnia 5 stycznia 2016 r. wraz z odpisem pozwu, odpisami załączników i pouczeniami.

(zarządzenie k. 36)

W dniu 13 lutego 2017 roku pozwany F. S. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Wniósł o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, iż od października 2015 roku nie zamieszkuje w przedmiotowym lokalu.

(sprzeciw k 41-4 4)

Postanowieniem z dnia 1 marca 2017 roku Sąd uchylił postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 5 maja 2016 roku w stosunku do pozwanego F. S..

(postanowienie k. 48)

W piśmie procesowym z dnia 26 maja 2017 roku pełnomocnik powoda podniósł nieudowodnienie przez pozwanego okoliczności opuszczenia spornego lokalu w październiku 2015 roku. Odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia podniósł, iż czynsz jest świadczeniem okresowym, którego termin jest trzyletni. Jako, że powód dochodzi

należności za okres 1 marca 2010 roku do 30 listopada 2015 roku, a pozew został wniesiony w grudniu 2015 roku, przedawnieniu nie uległa cała należność dochodzona pozwem. Dodatkowo pełnomocnik powoda wskazał, iż zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia jest sprzeczny z zasadami współzycia społecznego. Powód przedłożył wyliczenie zaległości z tytułu bezumownego korzystania z lokalu w okresie od 23 grudnia 2012 roku do 30 listopada 2015 roku, obejmujących należność główną wraz z odsetkami na łączną kwotę 9 798,01 zł.

(pismo proc esowe powoda k. 55-56)

Na rozprawie w dniu 8 września 2017 roku pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz całej dochodzonej pozwem kwoty, w tym również skapitalizowanych odsetek i odsetek ustawowych za opóźnienie. Pełnomocnik pozwanego F. S. uznał powództwo w zakresie należności za czynsz za okres ostatnich 3 lat, wnosząc jednak o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odszkodowania za bezumowne korzystanie bez odsetek. Wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

(elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 września 2017 r. k. 63-64)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Umowa najmu lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w Ł. na czas nieoznaczony została zawarta w dniu 9 kwietnia 2003 roku pomiędzy Administracją (...) Ł. (...) a małżeństwem B. S. i J. S., na podstawie skierowania (...) -11/430/39 z dnia 28 czerwca 1999 r.

Lokal mieszkalny numer (...) przy ulicy (...) w Ł., o powierzchni 29,26 m², w tym 19,36 m² powierzchni mieszkalnej, usytuowany jest na trzecim piętrze, składa się z jednego pokoju, kuchni, wyposażony jest w instalację wodociągowo-kanalizacyjną, gaz przewodowy i elektryczność.

Na mocy aneksu numer (...) z dnia 15 maja 2003 roku jedynym najemcą przedmiotowego lokalu został J. S..

(umowa najmu lokalu mieszkalnego k. 22-22 odw ., aneks k. 19, skierowanie k. 21)

Pismem z dnia 15 czerwca 2005 roku Administracja Zasobów Komunalnych Ł. (...) wypowiedziała J., B., F. i K. S. stosunek najmu lokalu numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) z uwagi na uchylanie się od płatności należnego czynszu. Termin opóźnienia i wydania lokalu został wyznaczony na 31 lipca 2005 roku.

(wypowiedzenie umowy najmu k. 16)

Administracja Zasobów Komunalnych Ł., pismem z dnia 29 września 2015 roku, wezwała F. S. do uregulowania zaległości z tytułu zajmowania przedmiotowego lokalu w kwocie 19 161,98 zł (według stanu finansowego na koniec sierpnia 2015 roku).

(wezwanie do zapłaty k. 15)

Pozwany F. S. w okresie od 17 lutego 2009 roku do 6 października 2015 roku był zameldowany pod adresem Ł., ul. (...). Od dnia 9 lutego 2016 roku pozwany na pobyt stały zameldowany jest w Ł., ul. (...).

(zaświadczenie k. 35)

W dniu 16 grudnia 2016 roku F. S. zapoznał się z aktami sprawy niniejszej w czytelnicy Sądu.

(zamówienie akt k. 31)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach i ich kserokopiach załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie

nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii formalnych, należy przytoczyć treść przepisów art. 167 i 168 k.p.c., stosownie do których czynność procesowa podjęta przez stronę po upływie terminu jest bezskuteczna. Jeżeli jednak strona nie dokonała czynności w terminie bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu (art. 168 § 1 k.p.c.).

W niniejszej sprawie zostało dowiedzione, że odpis nakazu zapłaty z dnia 5 stycznia 2016 roku nie został F. S. skutecznie doręczony, gdyż korespondencję dla niego przesłano na adres, pod którym nie zamieszkiwał. Korespondencja dla pozwanych skierowana na adres lokalu numer (...) przy ulicy (...) w Ł. została awizowana i uznana doręczoną z dniem 28 stycznia 2016 roku.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że w dacie wniesienia pozwu (23 grudnia 2015 roku) oraz także później F. S. nie zamieszkiwał już pod adresem wskazanym w pozwie, dlatego nie można uznać doręczenia korespondencji dla niego – zawierającej odpis nakazu zapłaty, wraz z odpisem pozwu z załącznikami oraz pouczeniem - za skuteczne z powołaniem się na przepis art. 139 k.p.c. (tak też Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z 30.08.2000 r., V CKN 1384/00, opubl. L. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 22.3.1995 r., II CRN 4/95, opubl. L.; Sąd Najwyższy w postanowieniu z 1.7.1967 r., III PRN 47/67, opubl. L.).

Jak wynika z akt sprawy, dopiero w dniu 16 grudnia 2016 roku pozwany zapoznał się z aktami sprawy, a w dniu 30 stycznia został mu doręczony odpis pozwu wraz z załącznikami oraz nakazem zapłaty i pouczeniem o wniesieniu sprzeciwu. Co najwyżej dopiero od tej daty liczyć można termin do wniesienia sprzeciwu dla pozwanego. Pozwany terminowi do wniesienia sprzeciwu nie uchybił, gdyż wniósł go w dniu 13 lutego 2016 roku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał sprzeciw pozwanego za wniesiony w terminie.

Ustalenia faktyczne w niniejszym postępowaniu Sąd poczynił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, które miały w niniejszej sprawie istotne znaczenie. W ocenie Sądu nie ujawniono żadnych okoliczności podważających ich wiarygodność. W tym miejscu zaznaczyć należy nadto, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany nie kwestionował okoliczności zamieszkiwania w lokalu, w okresie którego pozew dotyczy. Powód podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwany nie podnosił innych okoliczności przeciwko twierdzeniom pozwu. W tej sytuacji brak było podstaw, aby inne twierdzenia przytoczone w pozwie uznać za sporne między stronami, oraz prowadzić co do nich postępowanie dowodowe. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 stycznia 2011 roku, w sprawie o sygn. akt I ACa 1158/10, opubl. L.).

Przechodząc do oceny merytorycznej powództwa, stwierdzić należy, że podlegało ono uwzględnieniu w części.

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa żądała zasądzenia od pozwanego F. S. (solidarnie z J. S. wobec którego został wydany prawomocny nakaz zapłaty w sprawie o sygnaturze akt II Nc 1939/15) kwoty 16.904,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku „o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego” /t.j. Dz.U. z 2005r., Nr 31, poz. 266/, osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego (art. 18 ust. 2).

Nie był sporny między stronami fakt braku tytułu prawnego F. S. do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w Ł. w okresie, którego pozew dotyczy.

Jak wynika z art. 18 ust. 1 chwilą, do której na osobie zajmującej lokal bez tytułu prawnego spoczywa obowiązek uiszczenia odszkodowania jest chwila opróżnienia lokalu. Opróżnienie lokalu to moment, w jakim osoba ta opuści lokal wraz ze wszystkimi swoimi rzeczami oraz nie będzie już posiadała kluczy do lokalu, umożliwiających jej zajmowanie i korzystanie z tego lokalu. Jak ustalono opróżnienie lokalu w powyższym rozumieniu nastąpiło przez pozwanego F. S. dopiero w 6 dniu października 2015 roku, kiedy to wymeldował się z tego lokalu.

Sąd, na podstawie zestawienia zaległości i wpłat ustalił, że pozwany nie uregulował zaległości z tytułu bezumownego korzystania z przedmiotowego lokalu za okres od dnia 1 marca 2010 r. do dnia 30 listopada 2015 r. w łącznej kwocie 16.904,50 zł, na które składają się: należność główna – 13 226,98 zł, odsetki ustawowe 3.677,52 zł za okres od dnia wymagalności do dnia 30 listopada 2015 r.

Pozwany w żaden sposób nie kwestionował wysokości wyliczonego zadłużenia. Uznał wysokość dochodzonego odszkodowania za bezumowne korzystanie za okres ostatnich trzech lat, co do reszty żądania podnosząc częściowo zasadny zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 k.c. termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jak wynika z uzasadnienia pozwu i dołączonych doń dokumentów, roszczenie wynikało z naliczania odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego i było naliczane okresowo, tj. co miesiąc. Tym samym stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie do roszczeń strony powodowej zastosowanie miał skrócony, trzyletni termin przedawnienia. Strona powodowa wniosła pozew do tut. Sądu w dniu 23 grudnia 2015 r., a zatem od tej daty przestał biec termin przedawnienia. Jednak roszczenia, które przed powyższą datą nie przedawniły się sięgają trzy lata wstecz. To co natomiast stało się wymagalne przed dniem 23 grudnia 2012 r. jest już przedawnione, co strona powodowa dostrzegła przedkładając nowe zestawienie zadłużenia pozwanego za sporny lokal za okres od 23 grudnia 2012 roku do 30 listopada 2015 roku.

Mając zaś na uwadze treść art. 18 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy, przyjąć zatem należało, że stronie powodowej przysługiwało uprawnienie do obciążenia pozwanego odszkodowaniem w wysokości czynszu za okres od 23 grudnia 2012 roku do 30 listopada 2015 roku, czyli wartością, jaką strona powodowa uzyskałaby, gdyby pozwany regularnie uiszczał ciężące na nim zobowiązania z tytułu zapłaty za czynsz. Kwota ta wynosi 8.502,26 zł zaległości podstawowej oraz kwotę 1.295,75 zł skapitalizowanych odsetek. W związku z tym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9 798,01 zł, z tym zastrzeżeniem, że odpowiedzialność pozwanego w tym zakresie jest solidarna z odpowiedzialnością J. S. wynikającą z prawomocnego w stosunku do niego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w dniu 5 stycznia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II Nc 1939/15.

Z tych względów, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. roszczenie o odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu w okresie od 10 marca 2010 roku do dnia 22 grudnia 2012 roku, tj. za okres przedawniony.

Jeśli chodzi o podniesiony przez stronę powodową zarzut sprzeczności podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia z art. 5 k.c. to w ocenie Sądu nie jest on zasadny. Zgodnie z art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zatem skorzystanie z tego zarzutu jest przejawem prawa podmiotowego dłużnika niweczącym prawo wierzyciela do zaspokojenia swojego roszczenia. Możliwość zastosowania art. 5 k.c. w stosunku do zarzutu przedawnienia istnieje, ale zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego dotyczącym art. 117 § 2 k.c., może mieć zastosowanie wyłącznie w sytuacjach wyjątkowych. Podkreśla się, że niezbędne jest uznanie zachowania dłużnika za moralnie naganne. Chodzi przede wszystkim o przypadki nadużycia zaufania – gdy dłużnik wcześniej wywołał swoim postępowaniem u wierzyciela uzasadnione oczekiwanie spełnienia świadczenia (E. Gniewek, P. Machnikowski, Kodeks cywilny. Komentarz, Wydawnictwo C.H.BECK Warszawa 2016, str. 277-228). Terminy przedawnienia roszczeń służą

zagwarantowaniu pewności obrotu prawnego i ewentualne uznanie zarzutu przedawnienia za naruszający art. 5 k.c. (zasady współżycia społecznego) mogłoby bowiem nastąpić tylko w razie powołania przez stronę powodową wyjątkowych okoliczności. W ocenie Sądu fakt, iż roszczenie dochodzone pozwem powstało ponad 5 lat (w latach 2010 - 2015) przed wniesieniem pozwu do Sądu oznacza, że strona powodowa zwlekała i to znacznie ze skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego. Fakt braku zapłaty pomimo skierowania do pozwanego wezwania do zapłaty, a także wcześniejszy brak odnotowania wpływów na konto przedmiotowego lokalu przez wiele lat powinien być zaś sygnałem dla strony powodowej aby podjąć odpowiednie starania w celu dochodzenia należności przed Sądem znacznie wcześniej tj. przed upływem terminu przedawnienia. Powód posiada stałą obsługę prawną, nic nie stało zatem na przeszkodzie, by powództwo z tytułu bezumownego korzystania z lokalu zostało wytoczone w odpowiednim czasie, przed upływem terminu przedawnienia. W ocenie Sądu wierzyciel, który długo zwleka z dochodzeniem należności przed Sądem nie może skutecznie powołać zarzutu sprzeczności przedawnienia z zasadami współżycia społecznego skoro taki zarzut powstaje z powodu niepodjęcia w stosownym terminie odpowiednich działań. Mając to na względzie zarzut podniesiony przez stronę powodową uznać należy za chybiony.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając je zgodnie z żądaniem strony powodowej, która dokonała ich kapitalizacji. Pozwany pozostawał w zwłoce z zapłatą odszkodowania za bezumowne korzystanie ze spornego lokalu, które w świetle powołanego art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, ma charakter świadczenia okresowego, płatnego miesięcznie tak jak dotychczasowy czynsz. Pozwany nadto zajmując lokal, miał świadomość obowiązku uiszczenia opłat z tego tytułu.

Odsetki od odsetek skapitalizowanych zostały zasądzone od dnia wytoczenia powództwa, a więc od 23 grudnia 2015 roku na podstawie art. 482 k.c., zgodnie z którym od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c. Zgodnie z treścią tego artykułu, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie zastosować należało zasadę stosunkowego rozdzielania kosztów. Pozwany przegrał sprawę w 58% i w tym zakresie powinien ponieść koszty procesu; powód powinien zaś ponieść koszty procesu w pozostałej części (42%).

Każda ze stron poniosła koszt w wysokości 2400 zł tj. wynagrodzenie pełnomocnika ustalone w oparciu o § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu /Dz.U. Nr 163, poz. 1349/. Powód poniósł nadto koszt opłaty sądowej od pozwu w kwocie 846 zł (ustalona jako 5 % kwoty pierwotnie dochodzonej przez powoda solidarnie od pozwanych F. S. i J. S. tj. 5 % x 16 905 zł = 846 zł).

Łącznie koszty procesu wyniosły 5.646 zł, przy czym powoda powinny one obciążać w 42%, tj. w kwocie 2.371,32 zł. W pozostałej części do zapłaty kosztów procesu zobowiązany jest pozwany. Powód poniósł koszty w wysokości 3.246 zł, dlatego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 874 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, z tym zastrzeżeniem, że odpowiedzialność pozwanego w zakresie kosztów procesu jest solidarna z odpowiedzialnością J. S. wynikającą z prawomocnego w stosunku do niego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w dniu 5 stycznia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II Nc 1939/15.